

STOCKHOLMS PUNSCH

1873

Pr. för $\frac{3}{4}$ år: 4, 10 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{4}$ år: 1, 25 Rdr. Rmt, postförvaltarearfvodet inberäknadt, lösummer 12 öre. — Preummeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" **Norrmalmsgatan N° 5.**

N° 13.

Tryckt å Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalts tryckeri.

-Kors! se då, min vän, en så'n besynnerlig kräfta. Hon är ju icke röd.
-De brukar de aldrig vara på landet.

Hvad en kapp är nyttig till.

Att ge sig en smula hällning.

Att göra pyssar lyckliga.

För att framställa sin hunds talenter.

Att fiska upp förölyckadt gods.

En Engelsman med endast ett ben, och kallad Jones, hade för vana att ständigt drifva gäck med en Irländare, så ofta dertill tillfälle erbjöd sig. Då denne sednare en dag frågade Engelsmannen, huru han råkat mista sitt ben, svarade denne: »Vid närmare undersökning af mitt stamträd och min ätteled, upptäckte jag att något irländskt blod rann i mina ådror, och, efter att hafva öfvertygat mig om att det samlat sig i venstra benet, lät jag genast afhugga detsamma.» — »Vid min själ!» utbrast Irländaren, »det skulle i sanning hafva varit bra mycket bättre, om det i stället hade samlat sig i hufvudet.»

En förlofvad ung man drog sig på ett listigt sätt ur en liten förlägenhet, hvori han råkat komma. Hans fästmo beskyllde honom att hafva kysst tvenne unga flickor i ett sällskap, i hvilket samma hon icke var närvarande. Han erkände anklagelsens riktighet, men anförde till sitt försvar, att begges gemensamma ålder knappt uppgick till 21 år. Den misstänksamma flickan tänkte på åren 10 och 11, och skrattade åt hela affären och sin svartsjuka. Han förklarade emelertid icke, att den ena af de unga flickorna var 19 och den andra 2 år gammal.

STOCKHOLMS
 Hvad en häpp är nyttig till.

Att göra sig åtskad af sina efterkommande.

Att hejda en god vän, som har allt för brådtom.

Att icke komma gamla krakar att skena.

Att försvara sig mot tjuftvar.

En lärare i en söndagsskola, frågade en af sina lärjungar: »Jenny, hvilken god sak skulle du vilja afstå under det instundande påskloftet?» Efter att hafva funderat några sekunder, svarade flickan: »Jag tror, jag skulle vilja afstå söndagsskolan.»

Det är fullkomligt sanningslöst att påstå, det damerna nu för tiden begagna andras hår. Efter att en gång hafva köpt och betalat sina praktfulla flåtor och lockar, måtte det väl vara deras eget.

En predikant, som hållit en något långträdig afhandling öfver lycksaligheten, hvarunder han uppräknade de olika klasserna af lyckliga människor, frågade

efter predikans slut en af sina åhörare, hans tanke derom.

»Ni uteglömde en stor klass af lyckliga,» svarade denne, »och det äro alla de, som undsluppo er predikan.»

En ung herre från landet, boende på ett af de större hotellen i staden, skulle intaga sin middag. Kymparen som beställsamt räckte honom matsedeln, erhöi till svar, »att han aldrig brukade läsa någonting förr än efter middagen.»

En viss modern Filosof har yttrat: »hvad man kan uppskjuta tills morgondagen, bör man aldrig göra i dag, ty under tiden kan någon omständighet inträffa, som har till följd, att man icke behöfver göra någonting alls.»

Förlåt, mitt älskade barn, jag skulle önska att under några ögonblick
få samtala med din fru!

Hon är utgången, men kanske jag kan vara herr'n till tjänst.

STOCKHOLMS

PUNSCK

1873

Pr. för $\frac{3}{4}$ år 4, 10 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{2}$ år 3 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{4}$ år 1, 15 Rdr. Rmt, postförvaltarearfvodet inberäknadt, lösnummer 10 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Litografiska Anstalt" Norrmalmsgatan N° 5.

N° 14.

Tryckt å Stockholms Artistiska Litografiska Anstalts tryckeri

Också ett sätt att odla blommor.

— Ska' det vara två för sex öre? Det är "regalia", rök af dem och ni ska' inte få onat i hulsudet, de äro af hö, och hästarne äta gerna häruf.

Förälskad i ett porträtt.

Ett besök hos en barndomsvän, bosatt i en tysk provins, ledde till följande anmärkningsvärda händelse, som jag i denna lilla berättelse önskar få meddela:

En afton suto vi, d. v. s. min vän Gustaf B., hans hustru och jag i ett af våningens rum och samtalande om hvarjehanda, då han plötsligt framtog ett fotografiporträtt ur sin plånbok och räckte mig detsamma, yttrande: »Är det icke en förtrollande liten varelse?»

»Jol i sanning,» svarade jag, efter att länge med uppmärksamhet hafva betraktat detsamma, »denna bild förtjenar med allt skäl i världen att kallas älsklig. »Bra, det är min kusin Emelie, om hvilken du mången gång hört mig tala. Jag tror knappt att hela Tyskland kan

framvisa hennes make. Hon är för det första icke all-
lenast utmärkt vacker och behaglig, utan eger dessutom
den mest värdade uppfostran. Hon är en kvinna i or-
dets rätta bemärkelse och en kvinna med ett sällsynt
klart begrepp och en sund omdömesförmåga.»

»Fru B.,» sade jag, »ni gjorde klokt uti att taga
vara på er herr man; ty jag tror i sanning han blifvit
ganska känslig för sin förtjusande kusins ovanliga före-
träden, om jag får döma efter det smickrande loftal,
jag nyss hört från hans läppar.»

»Då jag förledet år besökte Bremen, hade jag till-
fälle att blifva bekant med henne, och kan derföre san-
ningsenligt intyga, att Emelie är allt hvad Gustaf sagt
om henne,» yttrade fru B. till svar.

»Se der, bror Albert, hvad vinst du rönt, efter att

- Du kallar detta för tålmod, Du, Carolina!... Men jag, jag kallar det helt simpelt för en dumhet; och om det nu icke på en quarnts timma vill nappa för mig, så försäkrar jag dig, att jag, för min del åtminstone, återvänder hem.

hafva försökt uppväcka svartsjukans demon emellan tvenne äkta makar,» utropade herr B. med värdig hållning.

Jag kan icke förklara det sällsamma intryck, detta porträtt gjorde på mig, men jag är skyldig att tillstå, det minst hvar femte minut kunde man öfverraska mig, försänkt i åskådningen af detsamma. Tvenne gånger, då Gustaf tilltalade mig, hörde jag honom icke, så försjunken var jag i betraktandet af den ljuftva och älskliga bild, jag höll framför mig. Dragen voro icke, hvad man i ordets strängaste bemärkelse kallar sköna; ty

der till voro de måhända alltför litet reguliera, men uttrycket, som hvilade öfver detta ansigte och strålade ur hennes öga, det var just det, som förtrollade mig. Påföljande hela natt drömde jag endast om henne.

Dagar förflöto, men bilden af porträttet förföljde mig öfverallt. Vaken eller sofvande, hade jag det beständigt framför mig. Det intryck, som jag erfor, första gången det mötte mina blickar, tillväxte dagligen i styrka. Slutligen kunde jag icke dölja längre för mig sjelf, att jag blifvit förälskad i detsamma. Det var intet tvifvel underkastadt; ty om natten sväfvade

(Forts.)

— *Hvad i all verden? Jag tror minsann att Du äfven har medtagit ett positivt ibland våra resettektor?*
 — *Min vän! som jag ej är någon musiklämnare, men Du deremot mycket, har jag tänkt att detta skulle blifva en liten kär förströelse under de två månader, som vi nu gå att tillbringa på landet.*

Vid ett glädt tillfälle förebrädde en gång en något enfaldig herre en annan hans svaghet för starka drycker och fick då till svar: »Om jag en eller annan gång skulle taga mig ett glas för mycket, så har det följande dag sin öfvergång; men, se du är deremot dum, och det går aldrig öfver.»

»Jöns, hvilken tror du gör största nytta, solen eller månen?» — »Hå! käre Anders, jag tror allt att månen dervidlag är den hvassaste:» — »Hvarför tror du det,» frågade Jöns. — »Jo, ser du, han skiner om natten, då vi behöfva ljus, och solen, hon skiner om dagen, då vi intet sådant behöfva.»

Tvenne pojkar, af hvilka den ene var blind på ena ögat, samspråkade med hvarandra om deras respektive mästares fel och förtjenster. — »Huru många timmar får du sofva?» frågade den ene. »Åtta!» svarade den andre. »Åtta?» — »Och jag endast fyra.» — »Men», inföll den förste, »du skall också besinna, att du endast har ett öga att sluta till, då jag deremot har två.»

I ett större sällskap, der en ung dam hänförde åhörarne med sin stora färdighet på piano, utbrast en ung man med entusiasm: »Jag skulle vilja ge en hel värld för hennes fingrar!» Han blef ej litet häpen, då han derpå erhöll det uppmuntrande svaret, att han allt för gerna skulle få hela handen för betydligt mindre.

STOCKHOLM'S

PUNSCIK

1873

Pr. för $\frac{1}{4}$ år: 4, 10 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Rmt; för $\frac{3}{4}$ år: 1, 75 Rdr. Rmt, postförvaltarearfvodet inberäknadt; lössummer 12 öre.— Preummeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde preummerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" Norrmalmsgatan N° 5.

N° 15.

Tryckt å Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalts tryckeri.

Hvar och en har sin smak

Nosgrimmans historia.

Den första nosgrimman.

Allvarsam och stark såsom den, som bär den.

Den nättlika nosgrimman vägnar mer raphönsjägaren.

Den ursprungliga nosgrimman. Enklast och proportionerligast.

Förälskad i ett porträtt.

(Forts.)

det framför mig i mina drömmar, och om dagen, så ofta jag befann mig i min ensamhet, upptog jag det samma ur sitt förvaringsrum och betraktade det med hänryckning. Jag hade icke återlemnadt det åt Gustaf, och han tycktes helt och hållet hafva bortglömt denna min försumlighet. Utan att synas hysa mer än vanligt intresse för hans sköna kusin, lyckades jag från honom så småningom inhemta alla närmare omständigheter, rörande henne, samt att blifva underrättad om hennes rätta vistelseort. Jag sade snart mina vänner farväl,

för att återvända till mitt rätta hem i Newyork. Två timmar efter min ankomst, uppsökte jag en tysk språklärare, som fick i uppdrag att meddela mig undervisning i sitt modersmål. I några månader studerade jag träget och till min lärares stora öfverraskning var jag i stånd att tala språket temmeligen obehindradt. Omedelbarligen derefter bjöd jag mina anhöriga och vänner farväl, samt steg ombord på en ångbåt, som stod i begrepp att afgå till Bremen.

Min afsigt var att, vid min ankomst dit, besöka henne i sitt hem, förebärande, att jag var en vän till Gustaf B. och att jag fått i uppdrag att framföra hels-

Nosgrimmans historia.

*Åldrig har en nosgrimma
vanhedrat sådan nos.*

*Storprataren.
Nå, kors! Hvad? Jag tror, jag
icke har min nosgrimma på
sin rätta plats?*

Sallatskorgen

*Övåsen-löringentingundslipper
ändock nosgrimman.*

ningar ifrån honom och hans familj. Jag satte denna min plan i verket, men, döm om min häpnad, när jag erhöll det besked, att hon för endast några få dagar sedan afrest till Amerika. Jag hade således företagit en resa öfver tusen mil, för att slutligen finna att föremålet för min färd begifvit sig dit, hvarifrån jag kommit. Fins det väl i hela vida världen en dödlig varelse, mera hopplöst förtviflad och gäckad i sina skönaste förhoppningar än jag nu var? Men, när jag hunnit blifva mera sansad, fann jag i det stora hela ingen särdeles giltig orsak till min förtviflan. Jag kände mig endast sviken i min förhoppning att få träffa Emelie. Jag var ju i stånd att, på sin höjd inom fyra veckor, återfinna henne i Newyork, dit hon begifvit sig. Men, för mig tycktes denna tid vara en hel evighet.

Jag steg ombord på det första fartyg, som afgick till Newyork, och anlände dit efter en snabb och lycklig

resa. Ångbåten var en af de mest snabbgående efter denna linie, men mig föreföll det, som han rörde sig genom vattnet med en sköldpaddas långsamhet. För hvarje gång, jag kastade en blick på porträttet, hvilket inträffade så ofta, jag kunde göra det, utan att observeras af närgånga blickar, kände jag en obeskriflig längtan att vara vid hennes sida och få trycka henne till mitt klappande hjerta. Men mina sälla drömmar förbittrades likväl tidt och ofta af dystra farhågor. Det kunde ju vara möjligt, och jag ryste vid tanken på denna möjlighet, att denna tillbedda varelse redan hade utvalt någon annan ibland »skapelsens herrar» till föremål för sin kärlek. Der-näst fruktade jag, att, om hon icke i verkligheten skulle motsvara den idealiska bild, min entusiastiska hänryckning bildat, min beundran skulle slockna och lemna mig ett offer åt mina svikna förhoppningar. Men, hvartill tjenar det väl att uttrötta mina läsare med beskrifning

(Forts.)

De musikälskande.

Med litet mera känsla, min sköna kusin!

»Dyra Laura! före vårt giftermål, emedan vi endast voro förlofvade, var du mig mycket dyrbar, men nu, sedan du blifvit min lilla hustru, och jag får betala dina räkningar, blir du mig helt visst ännu dyrare.»

Efter en långvarig torka föll omsider ett välgörande regn, hvarvid en landtman yttrade till en annan: »Detta regn är värdt penningar. Jag hoppas det skall bringa allting upp ur jorden.» På detta svarade den andre med en tvifvelaktig skakning på hufvudet. »Jag kan icke säga, att jag instämmer deri, granne. Jag har begravit mina trenne hustrur i jorden och skulle på inga vilkor vilja se dem komma upp igen.»

»En likkista,» yttrade en gång en person, »är det hus, hvare en människa lefver, sedan hon blifvit död.»

En bachidyrkare hördes härom natten tilltala sin hatt, som fallit af hans hufvud, på följande sätt: »Om jag nu skulle taga upp dig, så ramlar jag sjelf omkull, och då kan du icke hjälpa upp mig; derföre får du ligga der du är,» och han raglade helt stolt sin väg ifrån stället.

En ryktbar sängerska var sysselsatt att meddela en ung kamrat inom konstens område en lektion uti Meddeas tragiska rôle, hvare denna skulle uppträda. »Hemta inspiration från er antagna rôle,» sade hon, »föreställ er vara i den arma kvinnans ställe öfvergifven af en älskare, den ni tillbad, hvad skulle ni väl göra?» Svaret blef lika oväntadt som okonstladt: »jag skulle snart se mig om efter en annan.»

STOCKHOLMS

PUNSCCK

1873

Pr. för $\frac{1}{4}$ år: 4, 10 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Rmt; för $\frac{3}{4}$ år: 1, 15 Rdr. Rmt, postförvaltarearfvudet inberäknadt, lösnummer 10 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" Norrmalsgatan N° 5.

N° 16.

Tryckeri & Stockholms Art. Lit. Anstalts tryckeri.

Ett naturbarn.

*Svär mig, min Anna, att under de dagar, jag vistas här, för att exercera beväring, vara mig trogen!
Af hvad orsak, min vän, ber Du mig derom & Alla dina kamrater exercera ju nu också beväring!*

Ett vaktmästare folk.

— Jag har begärt att få hyra ett icke möbleradt rum.

— Nä, min herre! Hvad fattas?

— Jo, det synes mig som om det skulle vara helt och hållet utrustadt med insekter.

Förälskad i ett porträtt.

(Forts.)

öfver mina förhoppningar och farhågor? Jag vill nu försöka att berätta min historia, utan vidare afvikande från hufvudämnet.

Såsom jag förut ofvan nämnt, anlände jag i vederbörlig tid tillbaka till Newyork.

Huru beskrifva min öfverraskning, då jag en dag, under en promenad efter Broadway, skådade framför mig originalet till det porträtt, jag hade i min ego! Ett ögonblick stod jag häpen, förbländad, och trodde att allt endast var en dröm, men en ytterligare blick öfvertygade mig, att jag i verkligheten skådade henne, som under månaders lopp varit föremål för mitt hjertas ömaste tankar. Der såg jag ju detta sköna, uttrycksfulla ansigte, dessa trånande ögon, dessa blonda lockar, en typ af hennes germaniska ursprung, som, likt en gyllene krona omgaf hennes välformade hufvud. Der jag nu stod midt på gatan, skulle jag varit i stånd att falla ned för hennes fötter och tillbedja henne i stum beundran.

Måhända kunnen I misstänka, att jag öfverdrifver häftigheten af mina känslor för henne, men, så är icke händelsen; ty jag tror, att få män någonsin varit så djupt förälskade, som jag då var. Mitt hufvud svindlade af vansinnig glädje — om jag får nyttja detta uttryck —

och utaf den sorlande människomassa, som på alla håll omgaf mig, såg jag ingen, utom henne.

Skulle jag presentera mig sjelf midt på gatan såsom en vän till hennes kusin? var den fråga, jag stälde till mig sjelf. Svaret utföll jakande. Jag stadnade icke för att öfverväga, hvilken öfverilad och oförsigtig handling, jag stod i begrepp att utföra. Jag skyndade endast att verkställa densamma. Jag skyndade mig att upphinna henne och stod snart vid hennes sida. I min kärleksfeber visste jag icke hvad jag gjorde.

Men i samma ögonblick, jag stod vid hennes sida, kände jag, liksom om min tunga plöteligen blifvit förlamad; jag kunde ej yttra ett ord och, utan att veta hvad jag gjorde, lade jag min hand sakt på hennes arm. På det högsta öfverraskad öfver ett dyligt beteende, vände hon sig om och yttrade med en blick af obeskrifligt förakt: »Hvad är meningen med detta förolämpande och oridderliga handlingsätt, min herre?»

Till min stora fasa klagade hon för en polissergeant, som i detsamma passerade förbi, att jag på det gröfeta hade förolämpat henne. Detta uppväckte mig ur min dvala och jag utbrast lifligt: »Detta är endast ett missförstånd, jag vill på ett nöjaktigt sätt gifva denna unga dam en förklaring.» Men hon aflägsnade sig likväl med en drottningss hela värdighet.

Patienten och Läkaren.

*— En läkare utan patienter är detsamma som en advokat utan processer.
Upptäckt blott en förhärjande farsot, och din lycka är gjord.*

»Unge man,» yttrade polissergeanten högtidligt, »för denna gång skall edert ofog få passera, men akta eder för att förnya detsamma; ty då måste jag finna mig föranlåten att medtaga eder till närmaste polisvaktkontor. Fortsätt nu emedlertid eder väg.»

Kunde väl i hela vida världen finnas en person med mera generadt utseende än jag i detta ögonblick? Jag tror det knappt. Jag kan icke med ord beskriva, huru mycket jag föraktade mig sjelf. Denna utmärkta kvinna ansåg mig utan tvivel sakna all belevnhet. Huru kunde jag tillåta mig att begå ett sådant felsteg, jag, som allt ifrån min barndom fått en öm och vårdad uppfostran? Allt, hvad som likväl kan sägas till mitt urskuldande, är, att jag älskade henne ända till

vansinne, var förblindad af min passion: Nu måste jag utan dröjsmål låta henne få se mig uppträda i den rätta dagern, det vill säga som en fulländad gentleman. Men, huru och på hvad sätt skulle väl detta tillgå? Plötsligen började en stråle af ljus genombryta det töcken, hvaraf jag öfvervåldigades. Jag beslöt att följande dag med första bantåg afresa till Gustafs hemvisst. Det blef naturligtvis nödvändigt att meddela honom mitt förtroende, och det var, tyvärr! den enda utväg, som stod mig öppen. All obeslutsamhet måste derföre gifva vika. Jag visste mycket väl, att han ofördröjligen skulle begifva sig till Newyork, vid första underrättelsen att hans kusin anländt ifrån Tyskland, då det var för honom en lätt sak att gifva en nöjaktig

(Forts.)

*— O, min engel! tillåt mig att säga huru mycket jag älskar Dig;
tillåt mig att uttrycka det af hela mitt hjerta!
— Och Du lofvat mig att bli en snäll?*

En man, som råkat ut för det svåra missödet att förlora sin näsa, förföljdes en dag på gatan af en tiggerska, som oupphörligen ropade: »mätte himlen bevara edra ögons ljus.» Slutligen förlorade han tålmodet öfver denna hennes enträgenhet, och yttrade: »hvarföre önskar ni så ifrigt att min syn skall blifva bevarad? Mina synorganer äro utmärkta och jag har ingen anledning att i det afseendet frukta något.» — »Nej, käre herre, det har ni visserligen icke,» svarade tiggerskan, »men det skulle på det högsta gräma mig, om så blefve förhållandet; ty ni skulle då icke hafva något fäste för edra glasögon.»

På en bal uppstod följande konversation: »Ni är troligen mycket road af att dansa min herre?» — »Nej, tvertom, min bästa fröken, jag afskyr allt hvad dans heter.» — »Men detta är ju vår fjerde polkett, om jag icke missminner mig.» — »Mycket sannt, men min doktor har ordinerat mig ett godt svettbad, kosta hvad det kosta vill.»

En ung man, som under en längre tid visat sig serdeles uppmärksam emot sin värdinnas älskvärda dotter, ryckte slutligen fram med ett frieri. Efter mycken tvekan och stammande, utbrast den unga flickan: »Jag är redan på sätt och vis förlofvad, men mamma vill gerna gifta om sig.»

STOCKHOLMS

PUNSCH

1873

Pr. för $\frac{1}{4}$ år: 4, 10 Rdr. Rmt, för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Rmt, för $\frac{3}{4}$ år: 1, 15 Rdr. Rmt, postförvaltarearfvodet inberäknadt, lösnummer 10 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde premumera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" Norrmalsgatan N° 5.

N° 17.

Tryckt å Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalts tryckeri.

En af "de hundra jungfrur."

— Huru många barn har ni, far?
 — Tolf, min herre, fyra pojkar...
 — Och åtta flickor?
 — Ja... som ni sade.

Förälskad i ett porträtt.

(Forts.)

förklaring och tillika de förhållningsordres, hvarefter jag så ifrigt längtade.

Jag tror mig knappt behöfva säga, att Gustaf och hans hustru blefvo både förvånade och glada öfver, att så snart få återse mig; ty de hade trott, att min vistelse i Europa skulle blifva af en längre varaktighet.

Samma afton begärde jag ett enskildt samtal med Gustaf, och med ett ansigte, rodnande af blygsel, berättade jag hela förhållandet.

»Jaså, nu begriper jag orsaken till din snara återkomst. Jag anade nästan, att den föranleddes utaf något motiv, som ingen annan kunde förstå. Det förvånar mig emedlertid att min kusin intet underrättat oss om sin ankomst till Newyork,» yttrade han, när jag hade slutat. »Albert, det går aldrig an att låta henne ana, att du hyser några öma känslor för henne, eller

åtminstone inbillar dig sådant. Det är derföre nödvändigt att förebära någon ursäkt för ditt misslyckade försök att knyta hennes bekantskap på gatan. Se så, ansträng nu din hjerna med att försöka uttänka någon rationabel ursäkt!»

»Åh, det skall blifva ganska lätt,» svarade jag. »Jag kan ju förebära, att jag tog henne för att vara en annan person.»

Följande dag voro vi på väg till Newyork. Vid vår ankomst dit, började vi genomleta hotellen och, efter ett långt sökande, lyckades det oss äntligen att finna Emilies namn bland de resandes, men erhöll på samma gång den sorgsna underrättelsen, att hon samma morgon afrest derifrån, utan att lemna någon upplysning åt hvad håll hon ämnade sig. Vi hade derför ingenting för hela vårt besvär.

Skulle hon möjligtvis hafva afrest med morgontaget i afsigt att öfverraska min hustru och mig? und-

En fördömd otur.

— Men, för tusan! min herre, bemöda er då om att göra mina kläder mindre trånga; ty ni ser ju att min frack i ryggen spruckit opp, spruckit opp!

rade Gustaf, då vi samma afton suto i en jernvägskupe på återväg till den plats, vi lemnat kl. 2 på morgonen.

»Mycket troligt,» svarade jag; »ty hvart skulle hon väl eljest kunna begifva sig, då ni äro de enda släktingar, hon eger i detta land?» Klockan var emellan 5 och 6 på morgonen, då vi anlände till Oswego, hvar-est Gustaf hade sitt hemvisst. Vi funno hans hustru redan uppstigen och hon emottog oss med ett fryntligt god morgon och ett leende ansigte.

»Är hon här?» var Gustafs första fråga, efter att med ett hjertligt »god dag» och en liten kyss hafva hel-sat sin unga hustru.

»Hvem?» frågade Gustafs maka.

»Jo, Emelie! Jag fick händelsevis höra, att hon anländt från Europa för mer än en vecka sedan, och vi besökte det hotell, der hon hade bott, men erhöilo den underrättelse, att hon afrest samma morgon, hvarföre jag gjorde den naturliga slutsatsen, att hon ej begifvit sig hit.

Jag hade af Gustaf tagit ett löfte, att icke nämna något för sin hustru, rörande mitt äfventyr, och i följd deraf, kunde han icke underrätta henne, att Emelie hade

anländt till Newyork. Såsom skäl för sin hastiga afresa, måste han således förebära, att jag medfört viktiga underrättelser i en affär, som fordrade hans ögonblickliga närvaro på platsen.

»Nå! det måste jag säga,» yttrade Gustafs fru, »det är det besynnerligaste, jag någonsin hört omtalae. Emelie skulle vara i Newyork, utan att underrätta oss derom! jag kan ej sätta tro till detta.»

»Kanske hon af något mellankommande hinder blifvit uppehållen på vägen? Hon inträffar nog i så fall under dagens lopp,» sade Gustaf.

Derefter begåfvo vi oss till våra rum, för att något iordningställa vår klädsel, innan vi nedstego till frukosten. Jag blef först i ordning, men stannade i dörren till matsalen; ty der såg jag, med armarna om hvarandras lif, promenera Emelie jemte Gustafs fru fram och åter på golvet.

»Oh! så präktigt, jag lurade er båda,» utropade den sednare, skrattande, då hon varseblef mig.

Om en åskstråle slagit ner för mina fötter, hade jag icke kunnat blifva mera häpen. Nu stod jag der vackert; ty Emelie skulle utan tvifvel i mig igenkänna

(Forts.)

Guöben önskar tillökning på sin månadspenning.

—Ack! Gabriel, jag dör bestämdt af grämlöse. Du älskar mig icke mer; ty, om du det gjorde, skulle du icke, som du nu gör, upptinna tusende medaljer till nya utgifter för dig.

En viss framstående person anhöll hos en kyrkoherde i en landförsamling, att en ung Theologie studerande skulle tillåtas få predika påföljande söndag uti kyrkan. — »Jag vet verkligen icke, huru jag skall kunna bifalla denna eder begäran; ty, om den unge mannen predikar bättre än jag, blir min församling missbelåten med mig efteråt; och, skulle han deremot predika sämre, tror jag icke han är passande att bestiga predikstolen.»

Den bekante G—r kommer en dag upp till professor R. och utbrister med stor förtrytelse: »Är det icke fanken, min bror, att de nu ha flyttat Normal(ms)-skolan till söder?»

Tvenne kontorister, tillhörande hvar sin större amerikansk handelsfirma, disputerade, hvilketdera huset hade de största affärerna. Den ena ansåg sig bevisa storleken af sin firmas affärer, genom att omtala, att korrespondensen hade en utgift af 4,000 pund sterling, endast för bläck. — »Hvad fanken är det för strunt, inföll den andre, »vi spara in 4,000 pund sterling, derigenom att vi ej sätta prickar öfver »—na.»

Mamma: »Låt se nu, Georg, att du delar den här tårtan på ett berömvärdt sätt med din lille bror Carl!» — Georg: »Hvad menas med berömvärdt, mamma?» — »Jo, dermed menas, att du skall gifva åt honom det största stycket.» — Georg: »Mamma, då ville jag heldre att bror Carl skulle vara berömvärd.»

STOCKHOLMS
PUNSCCK

1873

Pr. för $\frac{3}{4}$ år: 4, 10 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{4}$ år: 1, 15 Rdr. Rmt, postförvaltarearivodet inberäknadt, lösnummer 10 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Litografiska Anstalt" Normalinsgatan N° 5.

N° 18.

Tryckeri å Stockholms Artistiska Litografiska Anstalts tryckeri.

— Snälla Maria! om du ej ämnar gå bort i afton, låna mig din chignon.

— Har du en cigarr, min bror?
 — På min ära icke; jag har blott den som jag röker, ... och en till, som jag sedan skall tända!!!

Förälskad i ett porträtt.

(Forts.)

den person, som synbarligen med afsigt förolämpat henne. Emedlertid tog jag mod till mig att, sedan presentationen var försiggången, framstamma en ursäkt, som understöddes af Gustaf, hvilken mycket lägligt för mig nu samtidigt inträdde, hviskande någonting till sin hustru, som strax derpå lemnade oss.

»Emelie,» sade han, när vi 3 hade blifvit allena. »Detta är en af mina bästa vänner, herr Albert Lange. Han är en gentleman i ordets fulla bemärkelse och det är en angenäm bekantskap för hvilken qvinna som helst att formera.»

Emelie vände sig emot mig och yttrade, i det hon räckte mig sin hand. »Herr Lange, låtom oss å ömme

sidor nu glömma den lilla löjlige tilldragelsen! det skall icke blifva något fel ifrån min sida, ifall vi icke blifva goda vänner.»

Huru obeskrifligt lycklig kände jag mig icke att få trycka hennes hand i min! och jag framumlade några varma tacksamhetens ord.

Gustaf gick ut, för att uppleta sin hustru och återkom han snart med henne.

Vi utgjorde en liten glad och förnöjd krets, som nu satt sig ned, för att i all sköns ro intaga sin lilla frukost. Emelie var dock själen i hela sällskapet; hon var full af sprittande qvickhet, som gjorde oss alla leende och lyckliga. Jag var deremot ytterst fåordig; jag var nöjd med att endast betrakta henne och lyssna till de ord, som föllo från hennes läppar.

— Faran af att stiga ur en omnibus, innan den stadnat.

Emelie hade skrivit till Gustaf, vid sin ankomst till Newyork; men, då hon derpå ej emottagit något svar, hade hon på egen hand begifvit sig af till hans hem. Troligtvis var brevets adress ofullständig och hade derföre ej framkommit till sin bestämmelseort.

Emelie och jag blefvo snart trofasta vänner. Nu är hon min hustru och jag är fullkomligt öfvertygad om, att ett lyckligare äkta par ej finnes på hela vårt jordklot. Denna min sällhet har jag porträttet att tacka för.

(Slut.)

»Hvilka grenar af uppfostran omfattar ni företrädesvis uti er skola?» frågade en tillgjord förnäm herre en gammal erfaren skolmästare. — »Grenar!» upprepade denne; »jo, grenar af björk och hassel; ty utan ris och hasselkäppar kommer man ingenstädes med det förstockade släktet.»

En dam förebrädde en kavaljer för det han icke begagnade handskar, då han dansade. — Han svarade helt torrt, att han alltid tvättade sig efteråt.

En bokhandlare rekommenderade en nyss utkommen roman med de orden: »Hvar och en skall med nöje lägga ifrån sig denna bok.»

En gammal förläst guvernant skulle i ett sällskap, der man gjorde lekar, sitta på understol. Hon liknade sig då vid en fjäril. En af sällskapet undrade, om icke fjärilen snarare vore en bokmal.

»Fader Adam är,» sade en borgare, »skulden till all ståndsskilnad; hade han kallat sig von Adam, så hade vi allesammans varit förnämt folk.»

»Har du reda på,» frågade en handverkspojke här i Stockholm en droskåkare samt steg dervid upp på fotsteget af hans åkdon, »har du reda på hvarför der skall vara två urtaflor på ett och samma torn?» — »Så du kan fråga, ditt fårhufvud!» lydde svaret. »Liksom jag inte skulle veta hvarför det är. Om det nu skulle falla två personer på en gång in att vilja se, hur mycket klockan är, så skall väl icke den ena stå och vänta på den andra.»

En bryggare i hufvudstaden hade gift sig och träffade ett par veckor derefter på gatan en vän från landsorten, som gratulerade honom till sitt giftermål och framställde den önskan att få göra bekantskap med hans unga fru. »Det kan genast gå för sig,» svarade bryggaren, »kom med mig hem och ät en tarflig hvardagsmiddag.» Anbudet antogs och de båda vännerna inträdde snart i den nygifte mannens bostad. — Denne gick in i ett inre rum, och derifrån hörde den inbjudne gästen inom kort, hustrun yttra i den mest vresiga ton: »Jaså, du har återigen dragit hem med dig en glop, som skall äta upp de bästa bitarne af vår middag... du har då aldrig annat än dumheter för dig,» hvarpå mannen, med en hörbar hviftning af sitt spanska rör, utropade: »Om det inte vore främmande derute, skulle jag min själ lära dig mores, lita på det, du!» Vännen knackade nu på dörren och sade: »Kära bror, genera dig icke det minsta för min skull!»

- Det finnes personer, som upplivvas, då de se andra svettas.

1873

Pr. för $\frac{1}{4}$ år: 4, 10 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Rmt; för $\frac{3}{4}$ år: 1, 25 Rdr. Rmt, postförvaltarearivodet inberäknadt; lössummer 10 öre... Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" Norrmalmsgatan N° 5.

N° 19.

Tryckt å Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalts tryckeri.

— . . . . . !!!

— Hvarföre har ni då icke sagt mig, att det var en färgburk?! Jag trodde, det var saft i den, och derföre smakade jag derpå.